

РЕШЕНИЕ

№ 4175

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3689** по описа за **2022** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. В. Г., чрез адв. С., срещу Решение № 1015/23.03.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 17670 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-ти състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Фактическата обстановка била описана неясно и лаконично, липсвали доказателства за осъществяване на състава на нарушението. Неправилно било при оспорване на административния акт съдът да се позовава само на свидетелските показания на актосъставителя. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът – началник група към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), редовно уведомен, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, XII касационен състав, намира, че жалбата е

подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил изцяло Наказателно постановление № 21-4332-022564/08.11.2021 г., издадено от Г. В. Б. - началник група към СДВР, към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000 (две хиляди) лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца; отнети са му и 12 (дванадесет) контролни точки.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил, че на 23.10.2021 г. около 15.30 ч. в [населено място] В. Г. управлявал притежавания от него лек автомобил марка „Б.“, модел „3 EP R.“, рег. [рег.номер на МПС], по [улица], като пред № 120 бил спрял за проверка от полицейските служители А. М. К. на длъжност младши контролор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, и С. Д. С. – служител в МВР. Водачът отказал да бъде тестван с техническо средство D. T. 5000 № 0097 за употреба на наркотични вещества и техните аналози. На И. Г. бил издаден талон за медицинско изследване № 107252 за ВМА и 2 бр. стикери, но последният не е дал кръв. Проверяващите органи са приели, че са извършени нарушения на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което на водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 770136/23.10.2021г., а въз основа на акта е издадено процесното наказателно постановление.

За да го потвърди, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно - чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл. 218, ал. 2 АПК. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали.

Наказателното постановление и актът за установяване на административно нарушение съдържат пълно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и изчерпателно описание на самото нарушение. Правилна е преценката на визивния съд и за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН. По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на деянието. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоправен резултат. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 – т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 – т. 7 от ЗАНН. Налице е пълно съответствие между отразената в акта за установяване на административно нарушение фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в наказателното постановление.

Настоящият съдебен състав констатира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от

компетентни органи, чиято контролна функция им е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Изложената по – горе фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от въззивния съд доказателства. Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствието на нарушителя от компетентен орган – Младши контролър при Отдел „Пътна полиция“ при СДВР А. М. К. в присъствието на С. С., служител на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които са поставили подписите си на указаните за това места. Съгласно чл. 43 ал.1 ЗАНН актът за установяване на административно нарушение се подписва, както от съставителя, така и от поне един свидетел, като в чл. 189, ал. 3 от ЗДвП е изрично предвидено, че свидетел по акта може да бъде и служебно лице, какъвто е настоящия случай. От разпита му в съдебно заседание е установено, че той възприел непосредствено както извършването на нарушението, така и неговото установяване, издаване на акта на установяване на нарушението и предоставянето му на нарушителя. Правилно въззивният съд е кредитирал показанията на свидетеля и актосъставителя като непротиворечиви и е основал изводите си на тези показания. С Наказателно постановление № 21-4332-022564/08.11.2021 г., издадено от Г. В. Б. - началник група към СДВР, към отдел „Пътна полиция“ – СДВР са наложени кумулативно наказанията глоба в размер на 2 000 (две хиляди) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 (двадесет и четири) месеца, както предписва чл. 174, ал.3 ЗДвП относно нарушение на водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Върховния административен съд, задължително за прилагане от съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, отказите по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения. Безспорно в случая са установени обективните признаци на нарушението на втората хипотеза (отказ от проверка за наличие на наркотици в кръвта), както е указано и в наказателното постановление, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като наложените наказания кореспондират с предвидените в съответните санкционни норми наказания.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

С оглед гореизложеното се формира извод, че правилно, законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказания за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл.

27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя (чл. 12 от ЗАНН), при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая (чл. 28, б. „а“ от ЗАНН).

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактичката обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, X.-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1015/23.03.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 17670 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.